

Sidney Sheldon

Dưới ánh sao

Phần I & II

Vnthuquan.net, 2009.

Phần I

Thứ năm, 10 tháng 9 năm 1992, 20 giờ

Chiếc phản lực 727 lọt vào giữa những đám mây đang cuộn cuộn hung dữ lao tới. Tiếng người phi công lo lắng vang lên trong toa:

- Bà thắt dây cẩn thận rồi chứ, thưa bà Cameron?

Không có tiếng trả lời.

- Bà Cameron... Bà Cameron...

Nàng choàng thức giấc sau cơn mơ màng.

- Vâng.

Trí óc nàng đang hồi tưởng lại những ngày tháng hạnh phúc, nhưng nơi chốn hạnh phúc đã qua.

- Bà vẫn yên ổn chứ? Chỉ lát nữa, chúng ta sẽ ra khỏi trận bão này.

- Tôi vẫn bình thường, anh Roge.

Rất có thể mình gặp may nếu chiếc máy bay này rơi xuống và mình sẽ chết, Lara Cameron thầm nghĩ. Đó là một cái chết đúng lúc. Mọi thứ đều sụp đổ cả rồi. Đây là số mệnh. Nàng thầm nghĩ. Mi không thể cưỡng lại được số phận. Trong một năm qua cuộc đời nàng đã bị cuốn vào một cơn lốc, dữ dội đến mức nàng không sao điều khiển được nữa. Nàng đã rơi vào tình trạng có nguy cơ mất hết. ít nhất thì mình cũng chẳng còn gì nữa để mà lo gìn giữ, nàng chua chát thầm nghĩ. Chẳng còn gì nữa.

Mình sẽ không kịp về dự bữa tiệc sinh nhật của mình mất, Lara thầm nghĩ.

Mọi khách khứa lúc này đang chuẩn bị để đến dự tiệc. Hai trăm khách, trong đó có cả Phó Tổng thống Hoa Kỳ, Thống đốc bang New York, các vận động viên thể thao, các nhà tài phiệt nổi tiếng của mười hai quốc gia. Đích thân nàng đã duyệt lại bản danh sách khách mời.

Bữa tiệc sẽ hết sức linh đình và náo nhiệt. Nàng sẽ ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào tất cả khách khứa, như thể không có chuyện gì xảy ra hết. Nàng là Lara Cameron kia mà!

Khi chiếc máy bay riêng của Lara Cameron, cuối cùng hạ cánh an toàn xuống phi trường La Guardia nhưng chậm mất một tiếng rưỡi.

Nàng quay sang nói với viên phi công:

- Ta sẽ quay lại Reno ngay đêm nay, Roger.

- Tôi xin sẵn sàng, thưa bà chủ.

Xe hơi Limousine cùng tài xế đã chờ nàng ngoài cửa nhà ga sân bay. Tài xế

nói.

- Tôi đang rất lo cho bà, thưa bà Cameron.

- Máy bay bị lọt vào giữa một đám mây bão. Hãy chạy sao cho chúng ta về kịp buổi tiệc.

- Vâng, thưa bà chủ.

Lara với tay nhắc máy điện thoại trong xe, quay số điện của Jery Townsend.

Vậy là anh ta đã chuẩn bị xong mọi thứ cho bữa tiệc. Lara hỏi thêm xem khách đã đến đông đủ chưa? Không thấy câu trả lời. Chắc anh ta chạy sang phòng vũ hội rồi, Lara thầm nghĩ.

- Nhanh nữa lên Max. - Nàng bảo tài xế.

- Vâng, thưa bà Cameron.

Hình dáng toà nhà Cameron Plaza không bao giờ làm Lara Cameron nhìn thấy mà trong lòng không trào lên một cảm giác hài lòng vì đó là tác phẩm của nàng, là sáng tạo của nàng. Nhưng tối nay, nàng sốt ruột đến mức không cảm thấy gì hết. Bao nhiêu người đang nóng lòng chờ nàng tại đó. Lara đẩy cánh cửa quay tròn, đi nhanh qua gian tiền sảnh rộng lớn và sang trọng. Carlos, giám đốc điều hành toà nhà nhìn thấy nàng vội chạy ra đón.

- Chào bà Cameron. Thưa bà...

- Khoan mọi chuyện đã, - Lara đáp, chân nàng vẫn bước thoăn thoắt. Nàng đã đến bên cánh cửa khép lại của phòng vũ hội lớn và đứng lại hít một hơi rất sâu. Mình sẵn sàng đón nhận mọi thứ tồi tệ nhất, nàng thầm nghĩ. Nàng đẩy mạnh cánh cửa, tươi cười bước vào và đột nhiên đứng sững lại, choáng váng. Phòng vũ hội rộng lớn vẫn tối tăm. Chỉ có những ngọn đèn thường trực bố trí dưới chân tường hắt lên làn ánh sáng yếu ớt. Không có một ai. Không một người nào ở trong đó. Lara đứng lặng đi, kinh hoàng.

Vậy hai trăm khách quý đâu? Họ làm sao? Trong thiệp mời của nàng ghi là tám giờ, vậy mà bây giờ đã mười giờ. Tất cả ngàn ấy con người biến đâu

mắt sạch? không khác gì trong giấc mơ. Nàng đứng nhìn gian phòng thênh thang trống rỗng và tấm tối mà toàn thân run lên. Bữa tiệc kỷ niệm sinh nhật nàng năm ngoái, cũng ở gian phòng rộng lớn này chật ních bè bạn của nàng, vang động tiếng nhạc và tiếng cười vui vẻ. Nàng còn nhớ rất rõ buổi tối hôm đó...

Phần 2

Một năm trước đó, Lara Cameron đã ghi chương trình làm việc trong ngày theo đúng như lệ thường:

10, tháng chín, 1991

5. 00 Tập thể dục với huấn luyện viên.

7. 00 Xuất hiện trong chương trình Tivi “ Chào buổi sáng nước Mỹ”

7. 45 Gặp các chủ ngân hàng Nhật Bản.

9. 30 Jery Townsend

10. 30 Họp uỷ ban kế hoạch.

11. 00 Đánh fax, gọi điện ra nước ngoài. Thư tín.

11. 30. Họp uỷ ban xây dựng.

12. 30 Gặp S-L

13.00 Ăn trưa. Tạp chí Fortune phỏng vấn - Hugh Thompson.

14.00 Gặp các chủ nhà băng của Metropolitan Union

16.00 Uỷ ban quận.

17.00 Gặp Thị trưởng - Nhà từ thiện.

18.15. Gặp các kiến trúc sư

18.30 Uỷ ban quản lý nhà đất.

19,30 Tiệc nhẹ với Tập đoàn Đầu tư Dallas

20.00 Tiệc kỷ niệm sinh nhật ở phòng vũ hội lớn, Toà nhà Cameron.

Lara đã mặc xong quần áo tập, đang sốt ruột chờ đợi thì Ken, huấn luyện

viên thể dục của nàng đến.

- Anh đến trễ, Ken.

- Bà tha lỗi, thưa bà Cameron. Đồng hồ báo thức của tôi hỏng và...

- Tôi rất bận. Ta bắt đầu!

- Đúng thế, thưa bà.

Cùng huấn luyện viên, nàng tập thể dục nửa giờ rồi mở bằng hình thể dục thẩm mỹ, băng có hình mẫu những động tác mạnh mẽ. Bà ta giữ thân hình như cô gái tuổi hai mốt, Ken thán nghĩ. Mình rất thèm được làm tình với người có tấm thân như thế này. Anh rất thích thú mỗi sáng lại được nhìn thấy Lara Cameron, được bên cạnh nàng. Người ta thường hỏi anh, bà Lara Cameron thân hình ra sao và anh luôn trả lời họ rằng, trông như cô gái mười tám.

Hôm nay Lara tập như cái máy, đầu óc nàng đang ở tận đâu đâu.

Buổi tập kết thúc, Ken nói:

- Tôi sẽ mở tivi xem bà trong chương trình “Chào buổi sáng nước Mỹ”

- Anh nói gì? - Đầu óc Lara đột nhiên quên bằng việc ấy. Nàng đang nghĩ đến cuộc gặp sắp tới với các chủ nhà băng Nhật Bản.

- Hẹn gặp bà ngày mai, thưa bà Cameron.

- Và anh đừng đến trễ như hôm nay đây, Ken.

Lara vào tắm vòi hoa sen rồi thay y phục, ngồi ăn điểm tâm một mình trên sân trời, bữa ăn chỉ có nho tươi, ngũ cốc và trà xanh. Xong bữa, nàng vào phòng giấy.

Nàng nói với cô thư ký:

- Tôi cần nói chuyện điện thoại với nước ngoài tại phòng giấy. Bây giờ tôi phải có mặt ở đài truyền hình ABC. Cô bảo Max đem xe đón tôi ngoài cổng.

Buổi phát hình “Chào buổi sáng nước Mỹ” tiến hành tốt đẹp. Joan Lunden tiến hành cuộc phỏng vấn và cô vẫn duyên dáng giống như mọi khi.

- Lần trước, cũng trong chương trình phát hình này, - Joan Lunen nói - bà mới khởi công xây toà nhà chọc trời cao nhất thế giới. Đó là cách đây bốn năm.

Lara gật đầu:

- Đúng thế. Toà tháp Cameron sẽ được khánh thành vào năm tới.

- Ở địa vị hiện nay bà cảm thấy thế nào, thưa bà Cameron? Bà đã hoàn thành được những công trình kiến trúc vĩ đại đến mức khó có thể tin nổi, trong khi bà vẫn trẻ đẹp như thế này? Bà đang được rất nhiều phụ nữ coi là tấm gương để họ noi theo.

- Cô quá khen đấy thôi, - Lara cười vang.

- Tôi không có thời giờ để nghĩ đến chuyện lại có những ai muốn noi theo tôi. Tôi quá bận rộn.

- Bà là một trong những nhà tư bản xây dựng thành đạt nhất trong lĩnh vực kinh doanh mà xưa nay thường được quan niệm là lĩnh vực của nam giới. Bà đã làm cách nào vậy? Chẳng hạn, thoát đầu bà đã suy nghĩ thế nào mà lại quyết định chọn lĩnh vực xây dựng. Rồi cách bà chọn địa điểm nữa?

- Tôi không chọn - Lara nói - mà địa điểm chọn tôi. Tôi cứ ngồi trong xe, lái đi khắp mọi chỗ, và thế rồi tôi đi ngang qua một khoảnh đất. Đột nhiên tôi không nhìn thấy đó là đất trống mà lại hình dung thấy ở đó một toà nhà lớn lộng lẫy hoặc dùng làm văn phòng cho những tổ chức kinh doanh hoặc làm cư xá, đầy ắp những gia đình đáng được sống trong điều kiện tiện nghi và khung cảnh dễ chịu. Tôi mơ màng ra như thế.

- Và thế là bà biến những hình ảnh trong mơ thành hiện thực. Xin cảm ơn bà.

Tốp chủ ngân hàng Nhật Bản phải đến đây lúc 7h45. Họ vừa mới bay từ Tokyo tới vào tối hôm qua, vậy mà Lara đã bố trí cuộc gặp vào thời gian sớm sủa này khiến họ chưa kịp nghỉ ngơi cho lại sức sau chuyến bay vất vả

kéo dài mười hai tiếng mười phút. Khi thấy họ phản đối, Lara nói:

- Tôi rất tiếc, thưa các ngài. Nhưng tôi chỉ có thể bố trí được thời gian đó.

Sau khi gặp các Ngài tôi còn phải đi ngay Nam Mỹ.

Mấy chủ ngân hàng Nhật đành phải chịu. Họ bốn người, đều nhỏ thó, lịch sự và đầu óc sắc như lưỡi kiếm Võ Sĩ Đạo. Vào thập kỷ trước, giới tài chính thế giới chưa đánh giá đúng khả năng của các nhà tài chính Nhật Bản. Bây giờ thì sai lầm đó đã được chỉnh đốn.

Cuộc gặp gỡ diễn ra tại Trung tâm Cameron trên Đại lộ số 6.

Các vị khách Nhật Bản định đầu tư 100 triệu USD vào một khách sạn lớn do Lara sắp khởi công xây cất. Họ được dẫn vào phòng họp. Mỗi người đem đến một món quà tặng. Lara cảm ơn họ và để đáp lại, cũng tặng họ mỗi người món quà.

Nàng đã dặn cô thư ký bọc các món quà vào giấy bao bì màu nâu hoặc ghi.

Người Nhật coi màu trắng là màu tang và quà bọc trong giấy trắng là điều họ không thể chấp nhận.

Trợ lý của Lara tên gọi Tricia, bung vào khay trà pha theo kiểu Nhật Bản và cà phê cho bà chủ. Thật ra mấy vị khách Nhật cũng muốn uống cà phê nhưng vì lịch sự, họ không nói ra. Họ uống cạn tách trà, Lara bảo trợ lý rót thêm vào.

Howard Keller, người hùn vốn với Lara, bước vào phòng họp. Ông đã ở tuổi ngoài năm mươi, gầy và xanh xao, tóc hoa râm, mặc bộ âu phục nhàu nát, trông như mới ngủ dậy, Lara giới thiệu. Howard Keller đưa mỗi người một bản in tờ thiệp mời đầu tư.

Như các vị thấy đây, - Lara nói - chúng tôi đã có sẵn một khoản thế chấp ban đầu. Toà nhà khách sạn liên hoàn này bao gồm bảy trăm hai mươi đơn vị diện tích khép kín dành cho khách thuê, khoảng ba mươi ngàn bộ vuông dùng cho các phòng sử dụng chung và một nhà để xe chứa được một ngàn

chiếc...

Giọng nàng đầy sôi nổi và dứt khoát. Các chủ ngân hàng Nhật cố giữ tỉnh táo để nghiên cứu bản mời đầu tư, bởi họ vẫn chưa hết buồn ngủ sau chuyến bay quá tốn sức tối qua.

Cuộc gặp gỡ diễn ra chưa đầy hai tiếng đồng hồ nhưng kết thúc với thành công mỹ mãn. Lara đã hiểu được rằng huy động 100 triệu đôla bằng cách mời đầu tư dễ dàng hơn nhiều so với vay năm chục ngàn đôla.

Đám khách Nhật Bản vừa ra khỏi, Lara họp ngay với Jerry Townsend. Ông này đã từng là chuyên gia quảng cáo của Hollywood, vóc người cao lớn, hiện phụ trách về quan hệ đối ngoại của Hãng xây dựng Cameron.

Ông nói:

- Cuộc phỏng vấn bà sáng nay trong chương trình Chào buổi sáng nước Mỹ trên tivi quả là một sự kiện lớn. Cho đến giờ này tôi đã nhận được khá nhiều cú điện thoại khen ngợi cuộc phỏng vấn đó.

- Tờ Forbes sao rồi?

- Đã lên khuôn. Tuần báo People sẽ đưa ảnh bà lên bìa số tới. Bà đã đọc bài báo nói về bà trên tờ New Yorker chưa? Bà thấy bài báo vĩ đại đấy chứ?

Lara bước đến sau bàn giấy:

- Cũng tạm được.

- Cuộc phỏng vấn của tờ Fortune ấn định vào chiều nay.

- Tôi đã báo thay đổi rồi.

Townsend sừng sốt:

- Tại sao vậy?

- Tôi sẽ tiếp phỏng viên của họ vào bữa ăn trưa nay.

- Bà định tạo không khí thoải mái chăng?

Lara ấn nút máy truyền âm.

- Kathy, cô sang đây gặp tôi.

Một giọng nhẹ nhõm vang lên:

- Vâng, thưa bà Cameron.

Lara Cameron ngẩng đầu lên.

- Việc của ông thế là xong, ông Townsend. Tôi yêu cầu ông và người của ông tập trung vào Toà tháp Cameron.

Chúng tôi đã đang tiến hành...

- Phải làm nhiều hơn nữa. Tôi muốn thấy các báo và tạp chí đều có bài về toà cao ốc này. Dù sao nó cũng là toà nhà cao nhất thế giới. Nhất thế giới ông nghe rõ rồi chứ. Trong tuần lễ khai trương, tôi muốn mời tất cả mọi người vào tham quan các phòng và các cửa hiệu trong đó.

Jerry Townsend đứng lên:

- Đúng vậy.

Kathy, trợ lý điều hành của Lara bước vào. Trông cô duyên dáng trong bộ đồ đen lịch sự, tuổi trên ba mươi.

- Cô đã điều tra xem ông nhà báo khẩu vị ra sao chưa?

- Ông ta là loại sành ăn. Thích ăn nấu theo kiểu Pháp. Tôi đã gọi điện cho nhà hàng Le Cirque và yêu cầu ông Sirio mang thức ăn đủ cho hai người ăn trưa đến đây.

- Tốt. Chúng tôi sẽ ngồi ăn trong phòng ăn của riêng tôi.

Cuộc phỏng vấn sẽ kéo dài bao lâu, thưa bà?

Bởi bà còn phải vào khu Trung tâm gặp các chủ ngân hàng của thủ đô.

- Cô báo họ là tôi sẽ tiếp họ lúc ba giờ và tại đây.

Kathy ghi vào sổ:

- Bà có muốn biết thư từ gửi cho bà ngay bây giờ không?

- Cô đọc đi.

Quý thiếu nhi hân hạnh mời bà ngày hai mươi tám...

- Không được rồi. Cô gửi lời tôi cảm ơn họ và tặng họ một ngân phiếu.

- Cuộc gặp của bà đã ấn định tại Tulsa, ngày thứ ba vào.,.
 - Huỷ cuộc gặp ấy đi.
 - Bà được mời đến dự bữa tiệc ban ngày vào thứ sáu tới của Hội phụ nữ Manhattan.
 - Tôi không đi được. Nếu họ cần tiền, biểu họ một tấm ngân phiếu.
 - Liên hiệp Văn học mời bà đến nói chuyện trong một bữa tiệc nhẹ chiều ngày bốn...
 - Hiện chưa biết có nhận lời họ được hay không.
 - Có cả giấy mời của Quỹ từ thiện những người tàn tật, nhưng thời gian lại không thích hợp. Thời gian đó bà đang còn ở San Francisco.
 - Gửi biểu họ một tấm ngân phiếu.
 - Hai ông bà Deborah Srb mời bà đến dự tiệc vào tối thứ bảy này.
 - Tôi sẽ cố đến dự, - Lara nói. Hai vợ chồng Kristan và Deborah rất đáng mến, nếu đến đó nàng sẽ gặp nhiều bè bạn và được hưởng một tối nghỉ ngơi thoải mái, vui vẻ. - Kathy, có bao nhiêu cái tôi?
 - Bà nói gì, tôi chưa hiểu?
 - Tôi có bao nhiêu thân xác.
- Kathy nhìn nàng,
- Bà chỉ có một, thưa bà Cameron.
 - Đúng thế. Tôi chỉ có một thân xác. Cô làm cách nào để tôi tiếp các chủ ngân hàng thủ đô vào hai giờ rưỡi hôm nay, rồi tiếp uỷ ban quận vào bốn giờ, gặp Thị trưởng vào năm giờ, tiếp các kiến trúc sư lúc sáu giờ rưỡi, dự tiệc nhẹ bảy giờ rưỡi và kỷ niệm sinh nhật tôi vào tám giờ? Lần sau bố trí lịch cho tôi, cô phải tính toán cho khéo.
 - Tôi rất tiếc. Bà yêu cầu tôi.
 - Tôi yêu cầu cô động não. Tôi không cần đến những người lười suy nghĩ. Cô sắp xếp lại lịch đi, nhất là bố trí lại cuộc gặp với các kiến trúc sư và với

ủy ban Quận.

- Đúng thế, - Kathy lạnh nhạt nói.

- Cháu bé thế nào rồi?

Câu hỏi làm cô thư ký ngơ ngác.

- Cháu David ấy ạ? Cháu... yên ổn.

- Bây giờ chắc thằng bé lớn lắm rồi nhỉ?

- Cháu đã tròn hai tuổi.

- Cô đã nghĩ cho cháu học trường nào chưa?

- Thừa bà, chưa. Cháu còn nhỏ quá...

- Cô làm rồi, Kathy. Nếu cô định cho con cô một trường loại tốt ở New York này thì cô phải lo chạy ngay từ khi nó chưa ra đời kia.

Lara ghi gì đó vào cuốn sổ trên bàn giấy.

- Tôi quen hiệu trưởng trường Dalton. Tôi sẽ liên lạc để cháu nhà cô được vào học ở đây.

- Xin cảm ơn bà.

Lara không buồn ngẩng đầu lên.

- Thế là xong.

- Vâng, thưa bà, - Kathy bước ra khỏi phòng giấy trong lòng bồn khoăn, không biết bà chủ là người đáng yêu hay đáng ghét.

Hồi cô mới vào làm ở Hãng Cameron, cô đã được người ta dọa về tính tình của bà chủ. Bà ta là thứ người đúc bằng sắt, chạy bằng dây cót, giống như chiếc đồng hồ bấm giây. Cô không sống nổi với bà ta đâu!

Kathy nhớ lại lần đầu tiên gặp bà chủ, trong cuộc tuyển chọn. Cô đã thấy ảnh Lara Cameron in trên hàng chục tờ báo và tạp chí nhưng không tấm ảnh nào phản ánh đúng con người bà. Lúc gặp, cô mới thấy Lara Cameron đẹp khủng khiếp.

Câu đầu tiên bà nói là “Cô ngồi xuống, Kathy!”. Bà đã đọc bản khai lý lịch,

trình độ của Kathy và bây giờ giọng bà sao lạnh lùng và quan cách đến thế. Kathy thấy rõ ngay đây là một phụ nữ đầy nghị lực và có ý chí phi thường.

- Đây là bản khai đầy đủ?

- Cảm ơn bà.

- Trong này bao nhiêu phần trăm là sự thật?

- Xin lỗi, tôi chưa hiểu.

- Hầu hết những giấy tờ được đặt lên cái bàn này đều là trò bịa đặt! Cô có thật sự thích làm công việc ở đây không?

- Tôi rất thích, thưa bà Cameron.

Hai thư ký của tôi vừa mới thôi việc. Công việc cô phải đảm nhiệm sẽ rất nặng đấy. Liệu cô có chịu được cách thức làm việc ở đây không?

- Tôi nghĩ là chịu được.

- Tôi sẽ ra lệnh và cô phải thi hành mọi mệnh lệnh đó.

- Vâng, - Kathy đã cảm thấy có điều gì đó đáng ngại.

- Tốt. Thời gian thử thách là một tuần. Cô sẽ phải ký vào bản cam đoan là không bao giờ đem chuyện của tôi hoặc của hãng ra kể với bất cứ ai. Có nghĩa là cô không được trả lời báo chí phỏng vấn, không được cung cấp tư liệu cho ai viết sách. Mọi chuyện xảy ra ở đây đều tuyệt đối bí mật, chỉ tôi và cô được biết mà thôi.

- Tôi hiểu.

- Tốt lắm!

Từ đó đến nay đã năm năm. Suốt năm năm đó Kathy đã trải qua đủ thứ tâm trạng: yêu, ghét, thán phục và khinh bỉ bà chủ. Hồi đầu, chồng cô hỏi:

- Người ta đồn có đúng không?

Câu hỏi đó thật khó trả lời.

- Bà ấy lớn lao hơn cuộc đời. - Kathy trả lời chồng. - Bà ấy đẹp khủng khiếp.

Làm việc nhiều hơn bất cứ ai khác mà em biết. Có trời mới biết bà ấy ngủ

vào lúc nào. Cầu toàn, đến mức mọi người xung quanh đều khốn khổ vì những đòi hỏi. Về mặt nào đấy, đó là một thiên tài. Đôi khi bà ấy cũng nhỏ nhen, dễ bực bội đôi khi lại vô cùng hào hiệp...

Chồng Kathy đã phải bật cười:

- Nói cách khác, bà Cameron vẫn là một phụ nữ.

Hôm ấy Kathy nhìn chồng và không cười, cô đã nói tiếp:

- Em cũng không biết nhận định về bà chủ ra sao nữa. Đôi lúc em thấy sờ sợ bà ta.

- Không sao đâu, em yêu. Em quá lo đấy thôi.

- Không phải đâu. Mà em có cảm giác nếu ai cản chân Lara Cameron, bà ấy dám giết người đó lắm!

Khi Lara xong việc đánh Fax và gọi điện thoại ra nước ngoài, nàng cho đòi Charlie Hunter, một chàng trai đầy tham vọng, phụ trách kế toán.

- Charlie, anh vào đây!

- Vâng, thưa bà Cameron.

Một phút sau, Hunter đã có mặt trong phòng giấy bà chủ.

- Có tôi, thưa bà Cameron?

- Tôi đã đọc những câu trả lời phỏng vấn của anh trên số báo New York Times sáng nay, - Lara nói. Mặt chàng trai rạng rỡ hẳn lên.

- Ôi, vậy mà tôi chưa được đọc. Bà thấy sao ạ?

- Anh kể với họ về hãng Cameron và về những khó khăn chúng ta phải đương đầu.

Hunter cau mày: - Thưa bà, nếu thế tức là ông nhà báo đã hiểu sai những câu tôi trả lời ông ta...

- Anh đã bị thái hời!

- Sao ạ? Tại sao ạ? Tôi...

- Lúc tôi tuyên anh vào đây, anh đã ký bản cam đoan không trả lời bất kỳ

cuộc phỏng vấn nào. Sáng nay tôi thấy anh đã bị vi phạm lời cam đoan đó.

- Tôi... Bà không thể làm như thế được, thưa bà Cameron. Chưa có ai thể chân tôi.

Tôi đã lo chuyện đó rồi, - Lara nói.

Bữa ăn trưa đã gần kết thúc. Phóng viên của tờ Fortune là Hugh Thompson, một người đàn ông vẻ mặt rất trí thức, có cặp mắt màu nâu sắc sảo đằng sau cặp kính râm gọng sừng.

- Bữa ăn ngon quá, thưa bà Cameron, - ông ta nói - Toàn món ăn tôi thích cả. Cảm ơn bà.

- Tôi vui mừng thấy ông hài lòng.

- Lẽ ra bà không nên quan tâm đến tôi qua nhiều như vậy.

- Ông đừng ngại, - Lara mỉm cười. - Cha tôi ngày xưa thường nói rằng con đường đi đến trái tim người đàn ông là thông qua dạ dày họ.

- Và bà muốn chinh phục trái tim tôi trước khi bước vào cuộc phỏng vấn hay sao, thưa bà Cameron?

- Đúng thế, - Lara mỉm cười đáp.

- Hăng của bà đang gặp nhiều khó khăn lắm phải không?

- Xin lỗi, tôi chưa hiểu câu hỏi, - nụ cười trên môi Lara vụt tắt.

- Chuyện đó bà không thể giấu được. Người ta đồn một số tài sản của bà đang có nguy cơ bị tan biến do kinh phí của chúng đều từ những trái phiếu ít giá trị. Và nếu thị trường chứng khoán tức sập đổ.

Lara bật cười:

- Đây là ông căn cứ vào những miệng lưỡi ác độc. Nhưng xin ông hãy tin lời tôi nói, ông Thompson. Tôi sẽ đưa ông xem thứ này. Bản sao danh sách các nhà tài phiệt tham gia đầu tư trực tiếp vào những công trình xây dựng của tôi. Được chưa nào?

- Tốt lắm. Nhân đây xin hỏi bà một câu, tại sao tôi không thấy chồng bà có mặt trong buổi khai trương khách sạn mới của bà hôm trước!

Lara thở dài: - Phillip chồng tôi rất muốn có mặt nhưng ông ấy đang ở xa, trong chuyến đi biểu diễn nước ngoài.

- Trước đây ba năm tôi có xem một buổi biểu diễn của ông nhà Đúng là tuyệt vời. Hình như ông bà đã cưới nhau được một năm rồi phải không nhỉ?

- Vâng. Một năm qua là năm hạnh phúc nhất của đời tôi. Tôi quả là người phụ nữ diễm phúc. Tuy vậy, tôi luôn luôn trên đường, chồng tôi cũng vậy. Nhưng mỗi khi xa nhau, tôi có thể nghe bằng những buổi biểu diễn của Philip, bất kể ở đâu.

Thompson mỉm cười:

- Và ông nhà cũng có thể nhìn thấy những toà nhà bà xây dựng, bất kể ở đâu.

Lara bật cười:

- Ông quá khen.

- Đúng quá rồi còn gì? Bà đã xây dựng trên khắp nước Mỹ. Bà sở hữu bao nhiêu cư xá, nhà cho các văn phòng doanh nghiệp thuê, và cả một mạng lưới khách sạn... Bà làm cách nào mà thành công như thế, thưa bà Cameron?

Nàng mỉm cười.

- Bằng cách loè thiên hạ.

- Bà là con người bí hiểm.

- Thật ư? Tại sao ông nói thế?

- Lúc này đây, rõ ràng bà là nhà kinh doanh xây dựng thành đạt nhất ở New York. Điều đó không ai có thể chối cãi. Tên bà được đắp nổi trên một nửa số bất động sản trong thành phố này. Bà lại đang xây toà cao ốc cao nhất thế giới. Các địch thủ của bà gọi là “Người sắt”. Bà đã tỏ ra xuất sắc trong một lĩnh vực xưa nay vẫn được quan niệm là của nam giới.

- Điều đó làm ông bất bình ư, ông Thompson?

- Không. Tuy nhiên điều làm tôi băn khoăn là cho đến nay tôi vẫn chưa hiểu nổi bà thuộc loại người nào. Hễ tôi hỏi hai người xem họ nghĩ gì về bà thì đều nhận được ba nhận định khác nhau. Mọi người đều thừa nhận bà là nhà doanh nghiệp lớn, một nhà doanh nghiệp tài tình. Ý tôi muốn nói... Bà không phải người nhà trời, vậy mà bà thành đạt đến mức khủng khiếp. Tôi biết đảm chủ, thợ trong các đội xây dựng của bà. Họ đều là những người đàn ông dữ dằn. Vậy bà làm cách nào điều khiển được họ?

Lara cười!

- Đúng là không có người phụ nữ nào giống tôi. Nói vậy thôi, thật ra bí quyết của tôi rất đơn giản, tôi thuê những người giỏi nhất và trả công họ ở mức cao nhất có thể.

Quá đơn giản hoá vấn đề! Thompson trầm nghĩ. Quá đơn giản hoá. Thật ra bà ta chưa chịu lộ sự thật ra với mình. Ông định chuyển hướng cuộc phỏng vấn.

- Mọi báo chí đều viết về những thành công trong kinh doanh của bà. Riêng tôi muốn đi một chút vào đời tư. Chưa ai viết gì về lai lịch của bà, thưa bà Cameron.

- Tôi rất tự hào về lai lịch của tôi.

Tốt lắm. Vậy xin bà kể cho nghe đôi chút. Do đâu mà bà đi vào lĩnh vực kinh doanh bất động sản?

Lara mỉm cười và người phóng viên thấy nụ cười nàng hiền lành như của một cô bé con.

- Do túng bán.

- Bà túng bán?

- Cha tôi, - nàng chỉ lên tấm chân dung treo trên bức tường sau lưng. Đó là hình một người đàn ông đáng quý tộc, đầu to và tóc bạc. - Đó là cha tôi, ông James Hugh Cameron, - giọng nàng trở nên triu mến. - Chính cha tôi là

nguyên nhân những thành đạt của tôi hôm nay. Cha tôi chỉ có mình tôi. Mẹ tôi qua đời từ khi tôi còn nhỏ xíu, cha tôi đã nuôi dạy tôi khôn lớn. Cha mẹ tôi gốc ở Scotland bên Anh, di cư sang vùng Nova Scotia bên Mỹ này từ rất lâu rồi và sống tại thị trấn Glace Bay.

- Glace Bay?

- Một thị trấn chài lưới ở Đông Bắc Mũi Breton, trên bờ Đại Tây Dương.

Những người thám hiểm Pháp đầu tiên đặt chân lên đã đặt cái tên đó, có nghĩa là “vùng băng”. Ông dùng thêm cả phê nữa?

- Không cảm ơn bà.

- Ông nội tôi có một trang ấp lớn ở Scotland. Cha tôi sau đấy còn tậu được thêm nhiều đất đai nữa. Người rất giàu. Hiện nay chúng tôi vẫn còn toà lâu đài riêng của gia đình gần thị trấn Loch Morlich. Năm tôi lên tám, tôi đã có ngựa riêng để cưỡi. Áo quần của tôi đều được mua tại London. Cha mẹ tôi sống trong ngôi nhà nguy nga và có rất nhiều người hậu hạ. Đúng như một câu chuyện cổ tích cho đám trẻ nhỏ. - Giọng nàng trầm xuống do hồi tưởng lại quá khứ xa xăm.

- Mùa đông chúng tôi trượt băng và đi xem đấu hockey trên băng. Mùa hè chúng tôi bơi trên hồ Glace Bay. Luôn có vũ hội trong các phiên chợ và trong những khu vườn kiểu Venise...

Người phóng viên mãi miết ghi vào sổ tay.

- Cha tôi từng xây những toà nhà ở Edmonton, Calgary, ở Ontario. Cha tôi say mê việc xây dựng. Khi còn rất nhỏ tôi đã được người dạy dỗ và tôi cũng rất mê cái nghề này...

Giọng nàng trở nên triu mến, say sưa:

- Ông phải hiểu cho một điều, ông Thompson. Trong việc xây cất nhà cửa, điều quan trọng không phải là tiền bạc, sắt thép, gạch đá mà là con người.

Con người mới là yếu tố quan trọng nhất. Tôi muốn tạo cho mọi người nơi ở

để chịu, tiện nghi để họ tận hưởng đời sống tự do riêng tư. Cha tôi coi đây là điều quan trọng hơn cả và tôi cũng tiếp nhận được quan niệm đó của cha tôi...

Hugh thompson ngẩng đầu lên:

- Bà còn nhớ ngôi nhà đầu tiên bà tiến hành xây dựng không?

Lara dướn người lên:

- Tất nhiên tôi nhớ. Hôm tôi kỷ niệm sinh nhật lần thứ mười tám, cha tôi hỏi tôi muốn được tặng món quà gì. Bấy giờ rất nhiều người kéo đến thị trấn Glace Bay và thị trấn trở thành đông đúc. Tôi cảm thấy rất thiếu diện tích nhà ở cho họ. Tôi bèn trả lời muốn xây một cư xá nhỏ. Cha tôi bèn tặng tôi một khoản tiền, coi là quà sinh nhật. Nhưng chỉ hai năm sau tôi đã thu lại đủ khoản đó, hoàn lại cho cha tôi. Sau đấy tôi vay tiền của một nhà băng và bắt đầu xây toà nhà thứ hai. Đến năm hai mươi một tuổi, tôi đã là chủ ba toà nhà và đều do tay mình xây lên.

- Chắc cụ thân sinh ra bà phải rất tự hào về con gái?

Một nụ cười triu mến lại hiện lên cặp môi nàng. - Đúng thế. Cha tôi đã đặt tên tôi là Lara, có nghĩa là “ nổi tiếng””, lừng lẫy”. Ngay từ khi tôi còn rất nhỏ ông đã luôn nói rằng sau này tôi sẽ thành người lừng lẫy.

Nụ cười trên môi nàng biến mất.

- Cha tôi qua đời do một cơn đau tim nặng, lúc đó ông chưa già. - Lara ngừng lại một chút. - Hàng năm tôi đều về Scotland thăm mộ cha. Tôi... tôi rất đau khổ nên không thể ở lại Glace Bay nữa. Tôi quyết định chuyển đến sống ở Chigago. Đến đó tôi nảy ý định xây một khách sạn nhỏ, có kèm dịch vụ thương mại và tôi đã thuyết phục được một chủ nhà băng cấp vốn. Toà nhà khách sạn đó đã thành công.

Nàng nhún vai:

- Và sau đấy, con đường cứ mở ra dần. Tôi thoáng có ý nghĩ là có thể một

nhà tâm lý học nào đó sẽ nói rằng toàn bộ vương quốc bất động sản này không phải tôi tạo ra cho bản thân tôi mà chính là để hiển dương hương hồn cha tôi. Cha tôi, James Cameron, là con người kỳ diệu nhất trong tất cả những người tôi biết.

- Chắc chắn bà phải yêu quý cụ lắm.

- Đúng thế. Và cha tôi cũng rất yêu tôi, - nàng thoáng nở khẽ một nụ cười. - Tôi nghe nói hôm tôi ra đời, cha tôi mời tất cả dân cư ở Glace Bay, mỗi người một ly rượu.

- Ra vậy đấy, - Thompson nói - Vậy là mọi thứ bắt đầu tại Glace Bay.

- Đúng thế, - Lara dịu dàng nói - Mọi thứ khởi đầu từ thị trấn Glace Bay. Cách đây đã bốn chục năm...

3

Glace Bay, Nova Scotia

10 tháng Chín, 1952

James Cameron đang nằm trong một nhà thổ say khướt, vào đúng cái đêm vợ ông sinh đôi, một trai một gái. Ông nằm trên giường, kẹp giữa hai ả gái điếm cũng sinh đôi thì Kirstie, mụ chủ nhà chứa đập cửa thành linh.

- James! - Mụ hét lên, đẩy mạnh cửa, bước vào.

- Bà làm cái trò gì thế, - James giận dữ quát - Tôi đã chui vào tận trong này mà vẫn không được yên ổn sao?

- Xin lỗi đã làm gián đoạn thú vui của ông, James. Nhưng bà vợ ông...

- Mặc xác mụ ta, - James

- Vợ ông đang đẻ...

- Vậy hả? Thì cho mẹ đẻ. Đây là chuyện đàn bà các người.

- Nhưng bác sĩ gọi điện đến. Ông ta tìm hỏi mãi mới biết ông ở đây. Vợ ông đang nguy kịch lắm. Ông nên đến với và ấy xem sao.

James lồm cồm ngồi dậy, trườn ra khỏi giường, mắt đờ đẫn, cố tỉnh lại.

- Mụ khốn kiếp. Không để cho người ta được yên nữa! - ông ngược nhìn mụ chủ chứa - Thôi được rồi. Tôi đi. - Rồi đưa mắt nhìn hai ả gái điếm loã lồ trên giường. - Nhưng tôi không trả tiền hai cô này đâu. Tôi chưa làm được gì.

- Được! Ông hãy mau về nhà trọ đi đã, - mụ chủ quay sang hai ả gái điếm.

- Còn hai đứa, đi theo tao.

James Cameron là một người đàn ông mặt mũi trông như đã có thời là người dòng dõi cao quý, nhưng bây giờ thì sa đoạ đến mức không còn gì là tư cách nữa. Ông đã ngoài năm chục và làm quản lý một trong những nhà trọ của lão chủ ngân hàng Sean Mc Allister.

Trong năm năm qua, James Cameron cùng với vợ là Peggy chia nhau một số công việc nặng nhọc tại đây. Bà thì lau dọn nhà và nấu ăn cho hai tá khách trọ. James thì lo thức uống cho họ. Thứ sáu nào ông cũng làm nhiệm vụ đi thu tiền thuê trọ của khách ở cả bốn nhà trọ khác nữa trong thị trấn Glace Bay về nộp cho chủ là lão Mc Allister. Ngoài ra còn một việc nữa là khi nào thấy cần giải sầu là ông lại uống rượu say khướt.

James Cameron hận đời. Dường như ông đã ném đủ mọi nỗi uất hận của kẻ thất thế và không còn thấy cuộc đời có gì thú vị nữa. Năm ông mười một tuổi, gia đình ông bỏ quê hương ở Scotland bên Anh, di cư sang đây với hai bàn tay trắng và cha mẹ ông phải vật lộn vất vả với cuộc sống.

Cha ông bắt con phải vào làm thợ trong mỏ than từ lúc James mới mười bốn tuổi. Năm mười sáu tuổi, ông bị tàn tật vì một tai nạn nhỏ và thôi việc. Năm sau, cha mẹ ông qua đời trong một tai nạn đường sắt. Vì vậy James thấy nỗi khổ cực của ông đâu phải do ông. Ông đổ cho Số phận ông hẩm hiu. Nhưng ông có hai ưu thế lớn. Hình dáng ông đẹp trai và khi cần ông có thể làm người xung quanh mến mộ.

Trong một lần nghỉ cuối tuần ở Sydney, một thị trấn gần Glace Bay, ông gặp

một cô gái Mỹ trẻ tuổi, dễ thương, tên là Peggy Maxwell. Cô đến đó nghỉ hè cùng với gia đình. Peggy không xinh đẹp gì lắm nhưng cha mẹ cô rất giàu, trong khi James đang nghèo kiết xác. James bèn chài cô gái. Và bất chấp cha mẹ phản đối, Peggy đã lấy James.

- Tôi sẽ cho con Peggy một khoản hồi môn là năm ngàn đô la - bố Peggy nói với chàng rể - Anh hãy dùng khoản tiền đó để làm vốn làm ăn. Anh có thể đầu tư vào bất động sản và chỉ sau năm năm số tiền sẽ tăng gấp đôi. Tôi sẽ giúp anh.

Nhưng James không đợi được đến năm năm. Không hỏi ý kiến ai hết, ông bỏ số tiền bố vợ cho, chung vốn với một người bạn kinh doanh dầu lửa bất hợp pháp. Sáu mươi ngày sau, công việc tan thành, mất sạch cả vốn lẫn lãi. Bố vợ ông nổi cáu, kiên quyết không chịu giúp con rể thêm lần nữa.

- Anh là thằng ngu, James! Tôi không bỏ tiền ra cho thứ ngu như anh nữa! James lấy vợ định để đào mỏ ai ngờ lại đâm thành cực nhọc thêm. Bởi từ nay ông lại có thêm một cái miệng nữa phải nuôi mà ông lại đang thất nghiệp.

Chính lão Sean Mc Allister đã cứu ông. Lão chủ nhà băng này tuổi đã gần sáu mươi, dáng thấp tẹt và béo múp míp, có một đồng hồ quả quýt vàng đeo trên sợi dây cũng bằng vàng. Lão đến sống ở thị trấn Glace Bay này cách đây hai chục năm và lập tức thấy ngay những thuận lợi ở vùng này. Thợ mỏ và dân nghèo từ khắp các nơi ùn ùn kéo đến thị trấn và không tìm ra nhà để ở. Mc Allister có thể cho họ vay tiền để xây nhà nhưng lão không làm thế. Lão thấy cách rẻ tiền hơn là xây những nhà trọ cho thuê. Hai năm sau lão đã có trong tay một khách sạn cùng năm nhà trọ, và tất cả đều chật ních. Rất khó tìm người quản lý các nhà trọ đó, bởi công việc của quản lý hết sức vất vả. Phải trông nom ngân quỹ căn phòng, nấu ăn cho khách trọ và làm sao thu được đủ tiền của khách. Trong khi đó lão không muốn trả công cao.

Vừa mới có một người quản lý đòi thôi việc, lão Mc Aliister bèn phát hiện ra James Cameron có thể làm thay. Ông thường vẫn đến nhà băng của lão vay tiền và luôn trả chậm. Lão bèn sai người đến gọi James.

- Tôi có việc làm cho anh đây, - Mc Allister nói.

- Ông nói thật đấy chứ?

- Anh gặp may. Tôi đang có một công việc tuyệt vời, mở ra nhiều triển vọng.

- Làm ở nhà băng phải không? - James Cameron hỏi, trong lòng khắp khởi mừng. Nhà băng là nơi lãi tiền, làm ở đó thế nào mà chẳng kiếm được chút gì rơi vãi.

- Không - Mc Aliister nói - Anh là người có cái mã đẹp lại biết cách ăn nói. Anh nên làm công việc tiếp xúc với nhiều loại người. Tôi muốn thuê anh làm quản lý cho nhà trọ của tôi ở phố Cablehead.

- Ông bảo làm quản lý nhà trọ ư? - James khó chịu hỏi.

- Chứ sao nữa, - lão chủ nhà băng nói - Anh chị đang chưa có chỗ ở tử tế. bây giờ trông nom nhà trọ cho tôi, trước hết anh có nơi ăn chốn ở đàng hoàng, lại thêm một khoản tiền lương nhỏ nữa.

- Nhỏ là bao nhiêu?

- Tôi rộng tay với anh, James. tôi trả anh hai năm đôla một tuần.

- Hai mươi năm thôi à?

- Tùy anh thôi. Nhan hay không tùy anh. Còn khối người muốn làm chân này.

Cuối cùng James không còn sự lựa chọn nào khác.

- Thôi, cũng được.

- Tốt. Nhân tiện anh thu cho tôi tiền trọ của bốn nhà trọ khác của tôi và cứ sáng thứ bảy anh nộp cho tôi.

Khi James kể lại với vợ, Peggy không bằng lòng:

- Mình có biết công việc quản lý nhà trọ ra sao đâu, James!

- Thì ta học. Hai vợ chồng sẽ cùng làm.

Peggy tin lời chồng.

- Cũng được, - bà nói.

Và họ quản lý nhà trọ đó theo cách của họ.

Những năm sau, có nhiều dịp cho James kiếm việc làm tốt hơn, khiến ông có thể sống danh giá và nhiều tiền hơn, nhưng ông đã quá tin vào số mệnh và đắm nghi ngờ mọi thứ.

Ông thường nói:

- Xoay xở làm gì cho mệt. Số phận mình đã hẩm hiu, mình có làm gì thì cũng chẳng thể khá hơn được.

Vào đêm tháng Chín đó, ông trầm nghĩ, Vậy là con mụ vợ khốn kiếp! Mình đã vào nhà chứa mà rồi nó cũng không để mình giải khuây cho yên ổn.

Ở nhà mụ chủ Kirstie ra, gió lạnh tháng Chín tạt vào mặt ông Lạnh quá, mình ghé vào làm chút men cho ấm đã, James nghĩ và ghé vào quán rượu Ancient Mariner.

Một giờ sau ông loạng choạng đi về nhà trọ của mình trong khu New Aberdeen, khu phố nghèo khổ nhất của thị trấn Glace Bay.

Lúc đến nơi, chừng gần một chục khách trọ đã đang lo lắng chờ ông.

- Bác sĩ đang ở trong đó với bà nhà đấy, - một người nói - ông nhanh lên.

James chệnh choạng bước vào gian phòng nhỏ của hai vợ chồng ở phía sau nhà. Ông nghe thấy bên cạnh tiếng khóc oe oe của trẻ sơ sinh. Peggy vợ ông nằm bất động trên giường. Bác sĩ đang cúi xuống theo dõi bà. Thấy James bước vào, bác sĩ quay đầu ra.

- Thế nào rồi? - James hỏi.

Bác sĩ đứng thẳng lên, nhìn James vẻ căm giận.

- Lẽ ra anh phải đưa chị ấy đến cho tôi khám từ trước chứ?

- Để tốn tiền vô ích à? Chúng tôi đâu có giàu có gì?
- Chị ấy tắt thở rồi. Tôi đã làm mọi cách nhưng không cứu được. Chị ấy đẻ sinh đôi. Nhưng chỉ đứa bé gái còn sống.
- Lạy chúa! - James nức nở khóc. - Lại số mệnh rồi.
- Anh nói cái gì?
- Số mệnh! Số tôi bao giờ cũng đen đủi. Bây giờ nó lại chơi tôi một vỏ nữa. Nữ hộ sinh bước vào, bế đứa bé quấn kín mít trong chiếc khăn trải giường trắng.
- Con anh đây, anh Cameron. Con gái anh đây.
- Con gái à? Con gái thì sau này làm được cái gì? - Giọng James đã lú lại.
- Tôi thấy anh thật đáng ghê tởm, - bác sĩ Duncan nói.

Chị hộ sinh quay sang James.

- Tôi sẽ ở lại đây cho đến ngày mai, hướng dẫn anh cách trông nom đứa bé. James Cameron nhìn đứa bé đỏ hỏn, bé xiu, bọc gần như kín mít trong tấm vải trắng, thầm nghĩ: Khéo không nó cũng chết thôi.

Trong ba tuần lễ đầu tiên, không ai dám nghĩ rằng đứa bé sống nổi. Một người vú đến cho đứa trẻ bú. Và cuối cùng, một hôm, ông bác sĩ đã có thể nói:

- Vậy là con gái anh sống được rồi.

Xong, ông ta nhìn James Cameron rồi nói tiếp, rất khẽ:

- Chúa Trời đã động lòng thương con bé.

Chị vú nói:

- Ông Cameron, ông phải đặt tên cho cháu chứ?
- Tôi chẳng biết đặt tên cho nó hết. Chị đặt đi.
- Đặt là Lara được không? Cái tên ấy nghe đẹp lắm...
- Tùy chị.

Thế là đứa trẻ có cái tên Lara.

Hết

*Dịch theo bản tiếng Anh “The stars shine down” Fontana book, London,
1993 - Nhà xuất bản văn học - 1997*

Đánh máy: Nguyễn Học
Nguồn: Nguyễn Học (Mỗ Hà Nội)
VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 4 tháng 8 năm 2006